

РЕШЕНИЕ

№ 4061

гр. София, 17.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10
състав**, в открито заседание на 06.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Велина Димитрова, като разгледа дело номер **14550** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба от [фирма], като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е ревизионен акт №[ЕИК]/28.05.2012 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП С.. Жалбоподателят обжалва ревизионния акт в частта му на отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], както и в частта му на определени задължения на търговското дружество по ЗКПО и по ЗДДФЛ. Претендират се разноси.

Ответникът – директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните в производството и събраните по делото доказателства намира за установено от фактическа страна следното:

Със заповед за възлагане на ревизия № 11003305/09.08.2011 г., изменена със заповед № 1100421/31.10.2011 г., изменена със заповед № 1100436/11.11.2011 г., изменена със заповед № 1200041/30.01.2012 г., изменена със заповед № 1200081/08.03.2012 г. е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията на дружеството за корпоративен данък за периода от 01.01.2009 г. до 31.12.2010 г., задължения по ЗКПО за периода от 01.01.2009 г. до 31.12.2010 г., задължения по ЗДДС за периода от 01.12.2009 г. до 30.09.2011 г. На търговското дружество, в съответствие с чл. 113, ал. 2 от ДОПК, са връчени екземпляри от заповедите за възлагане на ревизия, видно от отбелязването на разписките за връчването им. Със

заповедта за възлагане на ревизия, в съответствие с чл. 113, ал. 1 от ДОПК, са определени данните за ревизираното лице по чл. 81, ал. 1, т. 2-5 от ДОПК, ревизиращите органи по приходите, срокът за извършване на ревизията. Изготвен е ревизионен доклад № 1200081/25.04.2012 г., същият е връчен на ревизираното лице на 03.05.2012 г., съдържа реквизитите по чл. 117, ал. 2 от ДОПК. Ревизионното производство е приключило с издаването на обжалвания ревизионен акт, с който е извършена корекция на декларирания от [фирма] резултат за данъчни периоди м. 01.2010 г., м. 02.2010 г., м. 03.2010 г., м. 05.2010 г., м. 10.2010 г., м. 06.2011 г. и м. 08.2011 г., като не е признато право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и т. 2, вр. чл. 6 и чл. 9 и чл. 70, ал. 5 от ЗДДС във връзка с получени доставки от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] (по отношение на фактурите, издадени от [фирма] ревизионният акт е отменен при административното му обжалване от директора на дирекция „О.“ С.. За данъчни периоди м. 08.2010 г. и м. 12.2010 г. с ревизионния акт е извършена корекция на деклариания резултат във връзка с неотразени кредитни известия, издадени от [фирма].

В хода на ревизионното производство до [фирма] е било изготвено ИПДПОЗЛ изх. № 20-28-1652/22.08.2011 г., като същото е било връчено чрез прилагане към досието на дружеството по реда на чл. 32 от ДОПК. Установено е, че дружеството е включило в справката декларация и в дневниците за продажби за съответния период фактури № № 137/15.02.2010 г., 128/16.02.2010 г., 129/17.02.2010 г. и 130/18.02.2010 г. с посочен предмет на доставката реклама. Резултатите от извършената насрещна проверка на дружеството са били обективирани в протокол за извършена насрещна проверка № 2900-110-305-01/27.09.2011 г. Ревизиращите органи са установили, че между посоченото дружество и [фирма] е бил сключен договор за външна реклама от 15.02.2010 г., с който доставчикът се е задължил да предостави ползване на рекламни площи върху статични рекламни съоръжения (билбордове), печат, поставяне и подмяна на винили и поддръжка на рекламните съоръжения. Ревизиращите органи са установили, че в хода на ревизионното производство не са били представени поръчки, проекти, протоколи за предаване на работата, не са били представени и снимкови материали, от които да се установява изпълнението на работите по договора от 15.02.2010 г. В хода на ревизионното производство органите по приходите са извършили и проверка на място, при която са установили, че на посочените в договора места не се намират статични рекламни съоръжения, съдържащи реклама, свързана с дейността на [фирма].

До [фирма] е било изготвено ИПДПОЗЛ изх. № 1424-00-5306-1/14.09.2011 г., като същото е било връчено чрез прилагане към досието на дружеството по реда на чл. 32 от ДОПК. Установено е, че дружеството е включило в справката декларация и в дневниците за продажби за съответния период фактури № № 5/09.03.2010 г. и 7/23.03.2010 г. с посочен предмет на доставката рекламен видеоклип 72 броя по 800 лв., изработка на 3Д визуализация 32 бр. по 1250 лв. и излъчване на рекламни видеоклипове 72 бр. по 856 лв. Резултатите от извършената насрещна проверка на дружеството са били обективирани в протокол за извършена насрещна проверка № 2900-110-305-04/24.10.2011 г. В хода на ревизионното производство е установено, че между посоченото търговско дружество и [фирма] е сключен договор за изработване на рекламни видеоклипове от 16.02.2010 г., съгласно който [фирма] се е задължило да изработи 72 бр. рекламни видеоклипове всеки с продължителност 1 минута и да ги предаде на възложителя, като изработката следва да се извърши са материали,

средства и персонал на изпълнителя. В хода на ревизионното производство е представен и договор от 24.02.2010 г. за изработване на 3Д визуализация на 31 броя яхти и 1 брой шоурум за яхти, находящ се в [населено място]. В хода на ревизионното производство е представен и договор за външна реклама от 10.03.2010 г. с предмет ползване на рекламни площи на [улица]и [улица]в [населено място] и излъчване на рекламни видеоклипове върху нея. Ревизиращите органи са констатирали непредставянето на поръчки, проекти, протоколи за предаване на работата и други доказателства, от които може да се направи обоснован извод за осъществяване на договорените работи. Не са били установени също така данни за закупуване на материали, необходими за изпълнението на доставките. В хода на ревизионното производство органите по приходите са извършили и проверка на място, при която са установили, че на посоченото от договора от 10.03.2010 г. място не се намира статично рекламно съоръжение, представляващо видеостена и съдържащо реклама, свързана с дейността на [фирма].

В хода на ревизионното производство до [фирма] е било изготвено ИПДПОЗЛ изх. № 17-75-00-28/16.08.2011 г., като същото е било връчено чрез прилагане към досието на дружеството по реда на чл. 32 от ДОПК. Установено е, че дружеството е включило в справката декларация и в дневниците за продажби за съответния период фактури № № 27/17.03.2010 г., 33/25.05.2010 г., 129/17.02.2010 г. и 130/18.02.2010 г. с посочен предмет на доставката стока и услуга. Резултатите от извършената насрещна проверка на дружеството са били обективирани в протокол за извършена насрещна проверка № 2900-110-305-05/16.09.2011 г. Ревизиращите органи са установили, че от ревизираното лице не са представени доказателства относно изпълнението на услугите, не са установени данни за закупуване на материали, необходими за изпълнението на доставките, не са представени снимкови материали, от които макар и косвено да се установи изпълнението на услугите. По отношение на фактура № 590/29.01.2010 г., издадена от [фирма] в хода на ревизионното производство не е извършвана насрещна проверка на доставчика, като документи и писмени обяснения са били изисквани само от ревизираното лице и са били извършени проверки в информационните системи на НАП.

По отношение на всички фактури, издадени от посочените по-горе търговски дружества ревизиращите органи са отказали правото на приспадане на данъчен кредит като са обосנוвали изводите си с чл. 70, ал. 5 от ЗДДС.

С ревизионния акт на основание чл. 78 от ЗКПО е извършена корекция на декларираните резултати по ЗДДС за данъчни периоди м. 08.2010 г. и м. 12.2010 г. във връзка с издадени от [фирма] кредитни известия, които първични счетоводни документи [фирма] не е отразило в счетоводството си. С ревизионния акт за 2009 г. и 2010 г. е увеличен финансовия резултат на дружеството със сумата от 385 378, 26 лв. и със сумата от 355 870, 41 лв. като са определени задължения по ЗКПО. С ревизионния акт на жалбоподателя е определен и данък по чл. 195 от ЗКПО за 2010 г. заедно със съответните лихви, както и данък върху облагаемите доходи от дивиденди за 2009 г.

Осъществено е обжалването по административен ред, като решаващият административен орган – директорът на дирекция „О.” в ЦУ на НАП е потвърдил ревизионния акт с посочването на неправилно приложение на чл. 70, ал. 5 от ЗДДС и с обосноваване на приложимостта на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, вр. чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, подадена е от лице, имащо право на жалба, срещу подлежащ на обжалване административен акт, и след като е осъществено обжалването по административен ред в съответствие с чл. 156, ал. 2 от ДОПК, и е процесуално допустима.

По същество същата е неоснователна.

С обжалвания ревизионен акт на [фирма] е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма].

От събраните по делото доказателства се установява, че [фирма] е издало на [фирма] фактури № № 127/15.02.2010 г. с предмет на доставката по договор за външна реклама от 15.02.2010 г. с начислен ДДС 117 158 лв., 128/16.02.2010 г. с предмет на доставката по договор за външна реклама от 15.02.2010 г. с начислен ДДС 11 520 лв., 129/17.02.2010 г. с предмет на доставката по договор за външна реклама от 15.02.2010 г. с начислен ДДС 41 472 лв., 130/18.02.2010 г. с предмет на доставката по договор за външна реклама от 15.02.2010 г. с начислен ДДС 8000 лв. От събраните по делото доказателства също така се установява (това е обстоятелство, което е отразено и в ревизионния доклад), че фактурите са включени в дневниците за продажби и в справките декларации за съответния данъчен период. Това, което определя предмета на спора е относно наличието на реалност на доставките по процесните фактури, като отговорът на този въпрос следва да бъде даден след анализ на събраните по делото доказателства и приложимите правни разпоредби. Това е така предвид и обстоятелството, че самият факт на издаване на фактурите, тяхното счетоводно отразяване в съответните регистри и извършването на плащане по тях не е достатъчно и необходимо условие, за да се приеме, че е налице реалност на доставките по същите. Това е обстоятелство, което несъмнено произтича от анализа на приложимите правни разпоредби, регламентиращи предпоставките относно правото на приспадане на данъчен кредит. Правото на приспадане на данъчен кредит е определено в чл. 68, ал. 1 от ЗДДС, съгласно който данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Следователно, правото на приспадане на данъчен кредит във всеки случай предполага наличието на осъществена доставка на стоки или услуги. Освен това чл. 68, ал. 1 от ЗДДС предполага правото на приспадане на данъчен кредит за получени от лицето стоки или услуги по облагаема доставка. Облагаема доставка съгласно чл. 12, ал. 1 от ЗДДС е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на [чл. 6](#) и [9](#), когато е извършена от данъчно задължено лице по този закон и е с място на изпълнение на територията на страната, както и доставката, облагаема с нулева ставка, извършена от данъчно задължено лице, освен в случаите, в които този закон предвижда друго. Напълно идентична в тази насока е и разпоредбата на чл. 178 от директивата 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (директивата), съгласно която, за да може да упражни правото си на приспадане, данъчнозадълженото лице трябва да отговаря на следните условия за целите на приспадане в съответствие с член 168, буква а) по отношение на доставката на стоки или услуги, той трябва да притежава фактура, съставена в съответствие с членове 220—236 и членове 238, 239 и 240. От своя страна, съгласно чл. 168, б. а” доколкото стоките и

услугите се използват за целите на облагаемите сделки на данъчнозадължено лице, същото има правото, в държава-членка, в която извършва тези сделки да приспадне следното от дължимия данък върху добавената стойност, който то е задължено да плати дължимия или платен ДДС в тази държава-членка по отношение на доставката за него на стоки или услуги, извършена или която предстои да бъде извършена от друго данъчнозадължено лице. Следователно, и съгласно чл. 178, вр. чл. 168 от директивата съществува изискването лицето, което претендира правото на приспадане на данъчен кредит да е получател на доставката или услугата, а другото данъчнозадължено лице да е реалния доставчик на доставката на стока или услуга. В тази връзка, както се посочи и по-горе, самото издаване на фактурите не е достатъчно, за да обоснове реалност на документираните с тях доставки на стоки или услуги. В тази връзка при изследване на обстоятелството дали по отношение на жалбоподателя е налице правото на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури следва да се съобрази и обстоятелството, че законодателят в никакъв случай не предпоставя признаването на разходите само с формалното им документално оформяне, ако то не е свързано с реални стопански операции, както е в процесния случай. Следователно, при една реално осъществена стопанска операция, данъчно задължените лица трябва да я оформят и документално в счетоводствата си и тогава ще е налице както реално осъществена доставка, така и нейното документално оформяне (в процесния случай от събраните по делото доказателства се установява само и единствено документалното оформяне на доставките в счетоводството). Другата хипотеза не намира опора в закона - недоказана реална доставка, но доказване на нейното документално оформяне в счетоводството. В тази хипотеза първият въпрос, който се поставя - документалното оформяне предпоставя ли реална доставка или без значение дали такава е осъществена. В този случай правилният отговор ще бъде винаги отрицателен, тъй като законът при всички случаи, независимо дали се касае за определяне на косвени или на преки данъци изисква преди всичко доказателства за реалност на доставката, а след това и правилното ѝ счетоводно оформяне. От събраните по делото доказателства не се доказва реалността на доставките по процесните фактури. В процесния случай чрез представените по спора фактури и договори се установява именно формалното документиране на развили се между посочените търговци търговски взаимоотношения, но не се доказва реалното осъществяване на доставките, документираните с издаването на фактурите, по които е отказано правото на приспадане на данъчен кредит. Както и се посочи по-горе в мотивите на настоящото решение за признаване правото на приспадане на данъчен кредит съществува изискването лицето, което претендира правото на приспадане на данъчен кредит да е получател на доставката или услугата, а другото данъчнозадължено лице да е реалният доставчик на доставката на стока или услуга. В тази връзка се прави и извода, че от събраните по делото доказателства не може да се установи, че именно лицето посочено като доставчик на услугата „ [фирма] е предоставило тази

услуга, така както същата е документирана в полза на жалбоподателя в производството пред настоящата инстанция. В тази връзка като единствено доказателство по спора освен процесните фактури е представен договор от 15.02.2010 г., сключен между двете търговски дружества, по силата на който [фирма] предоставя на [фирма] ползване на рекламни площи върху статични рекламни съоръжения (билбордове), печат, поставяне и подмяна на винили и поддръжка на рекламните съоръжения, като съгласно договора [фирма] ще използва рекламните площи за фирмена реклама. Съгласно чл. 3 от договора срокът на същия е 6 години. Съгласно договора [фирма] следва да изработва съгласно уговореното рекламни постери с размери, описани в приложение № 2, като изработката следва да бъде извършена съгласно проекти, изготвени от [фирма] и одобрени от [фирма], като [фирма] предоставя необходимата информация за изпълнение на всяка поръчка в двуседмичен срок от предоставяне на необходимата информация за изпълнение на конкретната поръчка. Към договора са посочени 2 броя приложения – приложение № 1 с посочени към същото 8 броя разрешения (същите не са представени като доказателства по делото) и приложение № 2, съгласно което [фирма] ще изработва рекламни постери/винилни платна с посочени в приложението размери. В хода на ревизионното производство са били дадени писмени обяснения от управителя на дружеството жалбоподател, в които той е посочил, че няма информация относно лицата, извършили услугите по договорите, а информацията, която има е за действащи рекламни билбордове на посочените адреси в договора, които рекламират [фирма]. От събраните по делото доказателства не се установява нито обстоятелството на получаване от страна на [фирма] на услугите, документиращи с процесните фактури, нито пък обстоятелството на предоставяне на тези услуги от страна на търговското дружество, посочено като доставчик на същите. Договорът е сключен през 2010 г., като от клаузите му следва, че е със срок на продължителност от 6 години. В хода на ревизионното производство (съобразно отразеното в ревизионния доклад и в ревизионния акт е била извършена и проверка на място относно обстоятелството на съществуване на билбордове, поставени на местата, описани в приложение № 1 към договора за външна реклама, но е било установено, че не са били разположени билбордове). Независимо от обстоятелството, че в дадените писмени обяснения от управителя на [фирма] се посочва, че билбордовете все още са разположени на посочените места, то не са представени доказателства, включително и в производството пред настоящата инстанция относно това обстоятелство. В приложение № 1 към договора за външна реклама от 15.02.2010 г. са посочени местата, на които следва да бъдат разположени билбордовете, като са посочени и дадените разрешения за това, но тези разрешения не са представени като доказателства по спора, независимо от обстоятелството, че съгласно приложение № 1 към договора, тези разрешения следва да се притежават и от дружеството-жалбоподател. От събраните по делото доказателства не се

установява също така и обстоятелството на изработка на рекламните постери. Съгласно чл. 6, ал. 2 от договора изработката на рекламните постери следва да се извърши съгласно проекти, които са изготвени от [фирма] и одобрени от [фирма], като [фирма] трябва да предоставя необходимата информация за изпълнение на всяка поръчка. От събраните по делото доказателства не може да се направи обоснован извод за наличието на проекти, изготвени от дружеството-доставчик, които следва да са били одобрени от [фирма], не може да се направи обоснован извод относно обстоятелството дали [фирма] изобщо е давало необходимата информация за изпълнение на поръчката. Следва да се съобрази и обстоятелството, че съобразно чл. 5 от договора [фирма] е следвало да предостави на [фирма] снимков материал, отразяващ ползването на рекламната площ. Доказателства в тази насока не са били представени в хода на ревизионното производство, не са представени и в производството пред настоящата инстанция. Съгласно клаузите на договора (чл. 10 от същия) се предвижда приемане на рекламните съоръжения от страна на [фирма] – доказателства в тази насока не са представени в ревизионното производство, както и в производството пред настоящата инстанция. В съответствие с изложеното изводите на ревизиращите органи за недоказана реалност на доставките по процесните фактури са правилни, законосъобразни и съобразени с представените по делото доказателства.

От събраните по делото доказателства се установява, че [фирма] е издало на [фирма] фактура № 5/09.03.2010 г. с предмет на доставката рекламен видеоклип 72 броя по 800 лв. с начислен ДДС 11520 лв. и фактура № 7/22.03.2010 г. с предмет на доставката изработка 3Д визуализация 32 броя по 1250 лв. с начислен ДДС 8000 лв., 8/20.10.2010 г. с начислен ДДС 12 326, 40 лв. с предмет на доставката. От събраните по делото доказателства се установява (това е обстоятелство, което е отразено и в ревизионния доклад), че фактурите са включени в дневниците за продажби и в справките декларации за съответния данъчен период. Това, по което спорят страните е относно реалността на доставката по процесните фактури. От събраните по делото доказателства се установява, че на 10.03.2010 г. между [фирма] в качеството му на възложител и [фирма] в качеството му на изпълнител е сключен договор, по силата на който изпълнителят предоставя на възложителя ползване на рекламни площи върху видеоостена, разположена в [населено място] на пресечката на улиците А. и С., на площад Тройката и излъчване на рекламни видеоклипове върху видеоостената за 36 месеца (72 периода), считано от 01.04.2010 г. От събраните по делото доказателства се установява, че на 24.02.2010 г. между двете търговски дружества е сключен договор за изработка на 3Д визуализация, по силата на който [фирма] в качеството му на възложител възлага, а изпълнителят [фирма] приема срещу възнаграждение да извършва изработка на 3Д визуализация на 20 броя яhti модел Azimut, 11 броя яhti модел А. и 1 брой на шоурум за яhti, находящ се в [населено място], 5 километър и да ги предаде на възложителя. От събраните по делото доказателства се установява,

че на 16.02.2010 г. между двете търговски дружества е сключен договор, по силата на който възложителят [фирма] възлага, изпълнителят [фирма] приема срещу възнаграждение да извършва изработка на 72 броя рекламни видеоклипове, всеки с продължителност по 1 минута и да го предаде на възложителя. При сравнение между предмета на посочения договор и документираните доставки с процесните фактури, по които е било отказано правото на приспадане на данъчен кредит се установява идентичност между дейностите, посочени в договора и това, което е отразено във фактурата като предмет на доставката. От това обстоятелството, както и от събраните по доказателства, обаче не следва извода за реално осъществени доставки на стоки и услуги по процесната фактура. Изводите си настоящата съдебна инстанция прави при съобразяване както на събраните по делото доказателства, така и при съобразяване на предпоставките за признаване на правото на приспадане на данъчен кредит. Правото на приспадане на данъчен кредит е определено в чл. 68, ал. 1 от ЗДДС, съгласно който данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Следователно, правото на приспадане на данъчен кредит във всеки случай предполага наличието на осъществена доставка на стоки или услуги. Освен това чл. 68, ал. 1 от ЗДДС предполага правото на приспадане на данъчен кредит за получени от лицето стоки или услуги по облагаема доставка. Облагаема доставка съгласно чл. 12, ал. 1 от ЗДДС е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на [чл. 6](#) и [9](#), когато е извършена от данъчно задължено лице по този закон и е с място на изпълнение на територията на страната, както и доставката, облагаема с нулева ставка, извършена от данъчно задължено лице, освен в случаите, в които този закон предвижда друго. Следователно съществува изискването лицето, което претендира правото на приспадане на данъчен кредит да е получател на доставката или услугата, а другото данъчнозадължено лице да е реалния доставчик на доставката на стока или услуга. В процесния случай реалното извършване на доставката на услугите по процесната фактура не беше доказано нито в производството пред настоящата инстанция, нито пък в ревизионното производство. Изводите си настоящата инстанция обосновава с обстоятелството и като взе предвид предмета на доставките по процесната фактура, като самото издаване на фактурата не е достатъчно, за да обоснове реалност на документираните с нея доставки на услуги. В тази връзка при изследване на обстоятелството дали по отношение на жалбоподателя е налице правото на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури следва да се съобрази и обстоятелството, че законодателят в никакъв случай не предпоставя признаването на разходите само с формалното им документално оформяне, ако то не е свързано с реални стопански операции, както е в процесния случай. С процесните фактури се документира извършването на услуги, като по делото не се съдържат доказателства, че процесните услуги са били реално извършени, че процесните услуги са били реално получени, както и от кого са били

извършени. Като доказателство за извършените услуги са представени само процесните фактури и посочените по-горе 2 броя договори. По делото не са представени доказателства, от които може да се направи обоснован извод, че дружеството-изпълнител на услугата разполага с наети или пък по трудов договор лица за извършване на посочените услуги. При изводите си настоящата съдебна инстанция съобразява и спецификата на договора, която се състои в това, че изпълнителят следва да изпълни специфични услуги, възложени му от възложителя по договорите. Съгласно чл. 1 ал. 2 от договора за изработка на 3Д визуализация изработката следва да бъде извършена съгласно проект, изготвен от [фирма] и одобрен от възложителя. От събраните по делото доказателства не се установява изготвянето на подобен проект, както и неговото одобряване от [фирма]. Съгласно чл. 10, ал. 2 от посочения договор възложителят трябва да приеме изработеното, като за приемането му страните подписват приемо-предавателен протокол – от събраните по делото доказателства не се установява приемането на изработеното по договора, както и подписването на приемо-предавателен протокол между страните. Идентични в тази насока са и текстовете на договора от 16.02.2010 г. за изработката на рекламни видеоклипове – чл. 1, ал. 2 и чл. 10, ал. 2 от договора, като по отношение на този договор също така не се установява наличието на изработен от страна на изпълнителя [фирма] видеоклип, одобряването на проекта на видеоклип от страна на [фирма], както и подписването на приемо-предавателен протокол за приемането на изработеното. По мотивите си, изложени в настоящото решение по отношение на доставките, които се претендира да са извършени от доставчика [фирма] настоящата инстанция не прави извода за доказан реалност на доставката само поради факта на сключването на договор между страните, издаването на фактура и нейното счетоводно отразяване.

От събраните по делото доказателства се установява, че [фирма] е издало на [фирма] фактура № 33/25.05.2010 г. с предмет на доставката наем на понтонни съоръжения по договор 12 броя по 7961, 28 лв. с начислен ДДС 19107, 07 лв. От събраните по делото доказателства се установява (това е обстоятелство, което е отразено и в ревизионния доклад), че фактурата е включена в дневниците за продажби и в справките декларации за съответния данъчен период. Спорът между страните е относно обстоятелството дали е налице доказана реалност на доставките по процесната фактура, което обстоятелство е прието за недоказано от ревизиращите органи, а и от решаващия административен орган и е причината за непризнаване на правото на приспадане на данъчен кредит по фактурата. Като доказателство по спора не е представен посочения във фактурата договор. Като доказателство по спора е представена само процесната фактура. От това обстоятелство, обаче не следва извода за реално осъществени доставки на стоки и услуги по процесната фактура. Изводите си настоящата съдебна инстанция прави при съобразяване както на събраните по делото доказателства, така и при съобразяване на предпоставките за признаване на правото на приспадане на данъчен кредит. Правото на приспадане на данъчен

кредит е определено в чл. 68, ал. 1 от ЗДДС, съгласно който данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Следователно, правото на приспадане на данъчен кредит във всеки случай предполага наличието на осъществена доставка на стоки или услуги. Освен това чл. 68, ал. 1 от ЗДДС предполага правото на приспадане на данъчен кредит за получени от лицето стоки или услуги по облагаема доставка. Следователно, съществува изискването лицето, което претендира правото на приспадане на данъчен кредит да е получател на доставката или услугата, а другото данъчнозадължено лице да е реалния доставчик на доставката на стока или услуга. В процесния случай реалното извършване на доставката на услугата не беше доказано нито в производството пред настоящата инстанция, нито пък в ревизионното производство. Изводите си настоящата инстанция обосновава с обстоятелството и като взе предвид предмета на доставката по процесната фактура, като самото издаване на фактурата не е достатъчно, за да обоснове реалност на документираните с тях доставки на стоки или услуги. В тази връзка при изследване на обстоятелството дали по отношение на жалбоподателя е налице правото на приспадане на данъчен кредит по процесната фактура следва да се съобрази и обстоятелството, че законодателят в никакъв случай не предпоставя признаването на разходите само с формалното им документално оформяне, ако то не е свързано с реални стопански операции, както е в процесния случай. С процесната фактура се документира извършването на услуги – наем на понтонни съоръжения, като по делото не се съдържат доказателства, че процесните услуги са били реално извършени, както и от кого са били извършени. Не се установява дали действително са били наети понтонни съоръжения, къде се намират същите, не се установява дори обстоятелството от кого са наети същите, не са представени доказателства, от каквито да се правят каквито и да било изводи дори за съществуването на формални търговски взаимоотношения между страните по отношение на сключения договор за наем. С оглед на така установените факти по несъмнен начин следва да се приеме, че не е доказана реалността на доставките по процесната фактура.

От събраните по делото доказателства се установява, че [фирма] е издало на [фирма] фактура № 590/29.01.2010 г. с предмет на доставката извършени СМР по договор с начислен ДДС 26043 лв. От събраните по делото доказателства се установява, че процесната фактура е декларирана в СД и в дневника за продажби по ЗДДС за съответния данъчен период. От дадените в хода на ревизионното производство писмени обяснения от управителя на [фирма] се установява, че доставките по процесната фактура представляват СМР – асфалтиране на парцел зад яхтен център Б. – шоурум, не е налице сключен между страните договор, както и количествено-стойностна сметка. Като единствено доказателство за реалност на доставката е представена само процесната фактура, но същата не е достатъчна, за да обоснове реалност на

доставката – с оглед спецификата на услугата, която е следвало да бъде предоставена страните е следвало да установяват извършването на СМР поне с подписването на приемо-предавателен протокол за приемане на извършените работи. В процесния случай не са налице представени количествено-стойностни сметки за извършването на СМР, не е представен дори приемо-предавателен протокол. От събраните по делото доказателства не може да се установи нито обстоятелството изобщо на извършването на СМР, нито пък обстоятелството от кого са били извършени същите. С оглед на приложимите правни разпоредби на чл. 68, ал. 1 от ЗДДС, съгласно който данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка не може да се приеме за доказана реалността на доставката по процесната фактура. Изводите си настоящата инстанция обосновава с обстоятелството и като взе предвид предмета на доставките по процесната фактура, като самото издаване на фактурата не е достатъчно, за да обоснове реалност на документираните с тях доставки на стоки или услуги. С оглед на това събраните по делото доказателства следва извода, че не е доказана реалността на доставките и по фактурите, издадени от посоченото търговско дружество.

Следователно, след анализ на събраните по делото доказателства и тяхното и преценката на тяхната съотнесимост с приложимите правни разпоредби не се установява реалността на доставките по никоя от фактурите, по отношение на която е отказано правото на приспадане на данъчен кредит.

С обжалвания ревизионен акт на [фирма] са извършени и корекции на декларираните резултати по ЗДДС за данъчни периоди м. 08.2010 г. и м. 12.2010 г. За данъчен период м. 08.2010 г. от събраните по делото доказателства се установява, че [фирма] е издал на [фирма] кредитно известие № 86035/20.08.2010 г. с данъчна основа -97430, 45 лв. и ДДС -19486, 09 лв. и кредитно известие № 86037/20.08.2010 г. с данъчна основа -89485, 91 лв. и ДДС -17897, 18 лв. От събраните по делото доказателства се установява, че [фирма] не е отразило кредитните известия в дневника за покупки за данъчния период, в който същите са издадени съобразно чл. 124, ал. 5 от ЗДДС. От събраните по делото доказателства се установява също така, че [фирма] е издало на [фирма] кредитни известия № № 12093/27.12.2010 г. (с ДДС -8328, 45 лв.), 12094/27.12.2010 г. (с ДДС -3, 91 лв.), 12095/27.12.2010 г. (с ДДС -8328, 45 лв.), 12096/27.12.2010 г. (с ДДС -3, 91 лв.), 12097/27.12.2010 г. (с ДДС -8328, 47 лв.), 12098/27.12.2010 г. (с ДДС -3, 91 лв.), 12099/27.12.2010 г. (с ДДС -8328, 47 лв.), 12100/27.12.2010 г. (с ДДС -3, 91 лв.), 12101/27.12.2010 г. (с ДДС -8328, 45 лв.), 12102/27.12.2010 г. (с ДДС -3, 91 лв.), 12103/27.12.2010 г. (с ДДС -8328, 45 лв.), 12104/27.12.2010 г. (с ДДС -3, 91 лв.), 12105/27.12.2010 г. (с ДДС -8328, 45 лв.) и 12106/27.12.2010 г. (с ДДС -3, 91 лв.). От събраните по делото доказателства се установява, че [фирма] не е отразило кредитните известия в дневника за покупки за данъчния период, в който същите са издадени съобразно чл. 124, ал.

5 от ЗДДС. В съответствие с така установените обстоятелства, които не са отречени от жалбоподателя в производството пред настоящата инстанция правилно органите по приходите са извършили корекция на декларираните резултати по ЗДДС за данъчни периоди м. 08.2010 г. и м. 12.2010 г. съответно с 37 383, 27 лв. и 58 326, 56 лв., като са установили с ревизионния акт задължения в посочените размери за посочените данъчни периоди.

Относно определените задължения по ЗКПО.

Съгласно констатациите, съдържащи се в ревизионния акт за 2009 г. и за 2010 г. е увеличен финансовият резултат на дружеството със сумата от 385 378, 26 лв. (за 2009 г.) и със сумата от 355 870, 41 лв. (за 2010 г.). за 2009 г. се установява, че дружеството е осчетоводило като разходи за външни услуги сума в размер на 1 110 лв. по фактура № 49/10.07.2009 г. с предмет счетоводни услуги за дъщерни фирми. Финансовият резултат на дружеството е увеличен с разходите в посочения размер на основание чл. 26, т. 1 от ЗКПО. Съгласно чл. 26, т. 1 от ЗКПО не се признават за данъчни цели разходи, несвързани с дейността. Посочените счетоводни услуги са такива, които се различават от дейността на дружеството, които не се свързани с неговата основна дейност и поради това е налице законосъобразно преобразуване на финансовия резултат на дружеството в посока увеличение на основание чл. 26, т. 1 от ЗКПО. С ревизионния акт е преобразуван също така финансовия резултат на дружеството в посока на увеличение със сумата от 151, 43 лв., осчетоводена като разходи за външни услуги. Извършеното преобразуване и правилно осъществено на основание чл. 26, т. 2 от ЗКПО предвид обстоятелството, че за посочения разход не са представени първични счетоводни документи. Финансовият резултат на дружеството е преобразуван отново в посока на неговото увеличение със суми в размер на 18 016, 69 лв. и в размер на 62 975, 87 лв. От събраните по делото доказателства се установява, че [фирма] е осчетоводило по дебита на сметка 609/3 – „неустойки” по партида на [община] местни данъци и такси сумата в размер на 18016, 69 лв., която представлява неустойка по забавени плащания към [община]. Правилно е преобразуван финансовия резултат на дружеството в посока на неговото увеличение доколкото съгласно чл. 26, т. 6 от ЗКПО (редакция към 2009 г.) не се признават за данъчни цели разходи за начислени глоби, конфискации и други санкции за нарушаване на нормативни актове, лихвите за просрочие на публични държавни или общински задължения. От събраните по делото доказателства се установява, че дружеството жалбоподател е осчетоводило по дебита на сметка 621/3 – „наказателни лихви – за преобразуване” сума в размер на 62 974, 87 лв. В тази връзка са правилни изводите на ревизиращите органи за преобразуване на финансовия резултат на дружеството в посока на неговото увеличаване със сумата от 62975, 87 лв. на основание чл. 26, т. 6 от ЗКПО. От събраните по делото доказателства се установява, че през 2009 г. [фирма] е отписало земя поради продажбата ѝ, която е била преоценена чрез възходяща оценка в размер на 303 124, 27 лв., като с тази стойност дружеството е

формирало преоценъчен резерв в размер на 303 124, 27 лв. Правилни са изводите на ревизиращите органи, че земята не представлява амортизируем актив както за счетоводни, така и за данъчни цели. Начинът за отчитане на амортизациите са определя в Счетоводен стандарт 4 „отчитане на амортизациите”, като съгласно т. 1, б. „а” посоченият стандарт не се отнася за активи, които са неамортизируеми, като природни ресурси – времево неограничени природни ресурси – активи, чиято същност не може да се промени в предвидимото бъдеще в резултат на ползването им от предприятията – например земи и терени. Съгласно чл. 45 от ЗКПО при определяне на данъчния финансов резултат, счетоводният финансов резултат се увеличава със стойността на отписания резерв от последваща оценка (преоценъчен резерв) при отписване на активи, които не са данъчни амортизируеми активи, когато при отписването на резерва не е отчетен счетоводен приход. В съответствие с изложеното правилно органите по приходите са преобразували финансовия резултат на дружеството в посока на увеличение със сумата от 303 124, 27 лв., на основание чл. 45 от ЗКПО. Правилни са изводите на ревизиращите органи и във връзка с начислените лихви по невнесени в срок авансови вноски. Съгласно чл. 83 от ЗКПО данъчнозадължените лица формирали данъчна печалба за предходната година правят месечни авансови вноски за корпоративен данък. редът за определяне на месечните авансови вноски е определен в чл. 86 от ЗКПО, като за периода 01.01 – 31.03 се определя на основата на 1/12 част от декларираната данъчна печалба за годината преди предходната – 2007 г., коригирана с коефициент, като за финансовата 2009 г. той е 1.10. Съгласно чл. 86 от ЗКПО месечните авансови вноски се правят при данъчна ставка 10 на сто. При съобразяване на обстоятелството, че за финансовата 2007 г. (годината преди предходната) дружеството е декларирано данъчна печалба в размер на 805423, 96 лв., то е следвало да прави месечни авансови вноски за посочения период в размер на 7383, 05 лв., като не е правило авансови вноски за посочения период. За периода 01.05 – 31.12 се определят на основата на декларираната данъчна печалба за годината преди предходната – 2007 г., коригирана с коефициент, като за финансовата 2009 г. той е 1.10. Съгласно чл. 86 от ЗКПО месечните авансови вноски се правят при данъчна ставка 10 на сто. При съобразяване на обстоятелството, че за финансовата 2008 г. (годината преди предходната) дружеството е декларирано данъчна печалба в размер на 5962366, 94 лв., то е следвало да прави месечни авансови вноски за посочения период в размер на 54655, 03 лв., като не е правило авансови вноски за посочения период. За месец април 2009 г. авансовата вноска се определя по реда на чл. 86, ал. 2 от ЗКПО, като правилно ревизиращите органи са определили, че същата е в размер на 196470, 97 лв. При така установената фактическа обстановка правилно органите по приходите на основание чл. 9 от ЗКПО поради неспазване на определения срок за внасяне на данъка са определили дължими лихви за невнесени в срок авансови вноски в размер на 35 684, 61 лв.

За 2010 г. органите по приходите са извършили преобразуване на финансовия резултат на дружеството на основание чл. 16, ал. 2, т. 4, вр. чл. 26, т. 2 от ЗКПО. Това обстоятелство е в резултат на извършените насрещни проверка на доставчиците на жалбоподателя (посочените по-горе, по отношение на които е отказано правото на приспадане на данъчен кредит). Изводите на ревизиращите органи са, че заплащането на възнаграждение за извършени услуги, без същите са били реално извършени води до отклонение от данъчно облагане съобразно чл. 16, ал. 2, т. 4 от ЗКПО. Изводите на ревизиращите органи са правилни и са направени в съответствие със събраните по делото доказателства и приложимите правни разпоредби. Съгласно чл. 16, ал. 1 от ЗКПО, когато една или повече сделки, включително между несвързани лица, са сключени при условия, чието изпълнение води до отклонение от данъчно облагане, данъчната основа се определя, без да се вземат под внимание тези сделки, някои техни условия или тяхната правна форма, а се взема под внимание данъчната основа, която би се получила при извършване на обичайна сделка от съответния вид по пазарни цени и насочена към постигане на същия икономически резултат, но която не води до отклонение от данъчно облагане. Съгласно чл. 16, ал. 2, т. 4 от ЗКПО за отклонение от данъчно облагане се смята и заплащането на възнаграждения или обезщетения за услуги, без те да са реално осъществени. От събраните по делото доказателства, както се посочи и по-горе в мотивите на настоящото решение не се установи реалност на доставките по фактурите, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма]. В тази връзка са правилни и изводите, съдържащи се в решението на решаващия административен орган, че следва да се приеме, че и извършените разходи във връзка с тези доставки не са документално обосновани, налице са възнаграждения за услуги, които реално не са осъществени.

За 2010 г. органите по приходите са извършили преобразуване на финансовия резултат на [фирма] на основание чл. 78 от ЗКПО със сумата на данъчните основи по издадени от [фирма] кредитни известия, които кредитни известия [фирма] не е отразило в счетоводството си. От събраните по делото доказателства се установява, че [фирма] е издало на [фирма] кредитни известия № № 12093/27.12.2010 г., 12094/27.12.2010 г., 12095/27.12.2010 г., 12096/27.12.2010 г., 12097/27.12.2010 г., 12098/27.12.2010 г., 12099/27.12.2010 г., 12100/27.12.2010 г., 12101/27.12.2010 г., 12102/27.12.2010 г., 12103/27.12.2010 г., 12104/27.12.2010 г., 12105/27.12.2010 г. и 12106/27.12.2010 г. От събраните по делото доказателства се установява, че кредитните известия са издадени по фактури № № [ЕГН]/07.06.2010 г. (осчетоводена по дебита на сметка 602/1 – разходи за външни услуги), [ЕГН]/01.12.2010 г. (осчетоводена по сметка 621/1 – по договор), [ЕГН]/01.12.2010 г. (осчетоводена по сметка 621/1 – по договор), [ЕГН]/18.10.2010 г. (осчетоводена по дебита на сметка 602/1 – разходи за външни услуги), [ЕГН]/01.10.2010 г. (осчетоводена по сметка 621/1 – по договор), [ЕГН]/16.09.2010 г. (осчетоводена по дебита на сметка 602/1 – разходи за външни услуги), [ЕГН]/01.09.2010 г. (осчетоводена по сметка 621/1 –

по договор), [ЕГН]/17.08.2010 г. (осчетоводена по дебита на сметка 602/1 – разходи за външни услуги), [ЕГН]/01.08.2010 г. (осчетоводена по сметка 621/1 – по договор), [ЕГН]/16.07.2010 г. (осчетоводена по дебита на сметка 602/1 – разходи за външни услуги) и [ЕГН]/01.07.2010 г. (осчетоводена по сметка 621/1 – по договор). От събраните по делото доказателства се установява, че [фирма] е начислило по описаните фактури разходи по дебита на сметка 602/1 – „разходи за външни услуги” в размер на 97, 80 лв. и по дебита на счетоводна сметка 621/1 – „по договор” в размер на 31593, 25 лв., като не е отразило издадените към фактурите кредитни известия и не е намалило начислените разходи общо в размер на 31691, 05 лв. съгласно чл. 78 от ЗКПО при определяне на данъчния финансов резултат счетоводният финансов резултат се коригира със сумата на приходите и разходите, които е следвало да бъдат отчетени през текущата година съгласно изискванията на нормативен акт, но не са отчетени от данъчно задълженото лице. При съобразяването на чл. 4, ал. 1, т. 1 от Закона за счетоводството правилно ревизиращите органи са коригирали счетоводния финансов резултат на дружеството в посока на неговото увеличение на основание чл. 78 от ЗКПО с разходи в размер на 31691, 05 лв.

С обжалвания ревизионен акт на [фирма] за 2009 г. е начислен данък по чл. 195 от ЗКПО. От събраните по делото доказателства се установява, че за този период дружеството е начислило доход на чуждестранно юридическо лице, подлежащ на облагане по реда на чл. 195 от ЗКПО – начислило е доходи – лихви, в това число лихви, съдържащи се във вноските по финансов лизинг” в полза на чуждестранното лице Frauscher Bootswerft G. § Co KG Република А. във връзка с получена фактура № 230198/05.02.2009 г., като счетоводно лихвите са отразени по сметка 621/1 – разходи за лихви. Дружеството не е начислило данък при източника, като за 2009 г. е начислило доход в разме на 23469, 96 лв. Размерът на данъка съобразно чл. 202, ал. 2 от ЗКПО е 10% или 2347 лв. Съгласно чл. 202, ал. 2, т. 2 от ЗКПО срокът за внасяне на данъка е до края на месеца, следващ месеца на начисляване на дохода. В хода на ревизионното производство не са били представени доказателства за наличие на основания за прилагане на СИДДО с Република А.. Съгласно чл. 195, ал. 2 от ЗКПО данъкът по ал. 1 се удържа от местните юридически лица, които начисляват доходите на чуждестранните юридически лица. Данъчната основа за дължимия данък се определя по реда на чл. 199 от ЗКПО, като съгласно чл. 199, ал. 1 от ЗКПО данъчната основа за определяне на данъка, удържан при източника за доходите по [чл. 195, ал. 1](#), е brutният размер на тези доходи, с изключение на случаите по ал. 3 и 4, като в процесния случай това е brutният размер на доходите от лихви, който е в размер на 2347 лв. Съгласно чл. 175, ал. 2, т. 3 от ДОПК лихви се дължат върху задълженията на чуждестранно лице за данъци, подлежащи на удържане при източника от датата на изтичане на срока за внасянето им съгласно българското законодателство, до деня, когато чуждестранното лице докаже наличието на основание за прилагане на СИДДО, по които Република България е страна, включително и случаите, когато съгласно спогодбата

данъкът не се дължи или се дължи в по-нисък размер. В съответствие с така направените изводи правилно ревизиращите органи на основание чл. 175, ал. 2, т. 3 от ДОПК, вр. чл. 202, ал. 2, т. 2 от ЗКПО са начислили лихви за закъснение в размер на 773, 96 лв.

С обжалвания ревизионен акт на [фирма] е определен за 2009 г. данък по чл. 204, т. 1 от ЗКПО (съгласно чл. 204, т. 1 от ЗКПО с данък върху разходите се облагат представителните разходи, свързани с дейността. Съгласно чл. 217 от ЗКПО срокът за внасяне на данъка е 15-то число на месеца, следващ месеца, в който е начислен разхода, а съгласно чл. 216 от ЗКПО данъчната ставка е в размер на 10%. В хода на ревизионното производство от дружеството е представена подадена годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО, вх. № 2900И0001321/30.03.2010 г., като дружеството е декларирало данъчна основа за данък по чл. 204, ал. 1 от ЗКПО в размер на 14756, 76 лв., дължим и внесен данък в размер на 1475, 68 лв. В хода на ревизията е установено (обстоятелство, което не се оспорва от жалбоподателя), че съгласно чл. 204, т. 1 от ЗКПО дружеството е извършило документално обосновани представителни разходи, свързани с дейността в размер на 15468, 14 лв., като в този случай дължимият данък следва да бъде 1546, 81 лв., докато внесенят данък е в размер на 475, 01 лв. определеният за довносяне данък е в размер на 1071, 80 лв., като са определили и лихви в размер на 284, 21 лв. От събраните по делото доказателства, включително и в хода на производството пред настоящата инстанция не се установяват такива, които да оборват така направените фактически и правни констатации.

С ревизионния акт на [фирма] е определен и данък по реда на чл. 204, т. 3 от ЗКПО за 2009 г. съгласно чл. 204, т. 3 от ЗКПО разходите, свързани с експлоатация на превозни средства, когато с тях се осъществява управленска дейност се облагат с данък върху разходите, който е окончателен и е в размер на 10 на сто (чл. 216 от ЗКПО). Съгласно чл. 217 от ЗКПО срокът за внасяне на данъка е до 15-то число на месеца, следващ месеца, в който е начислен разхода. Съгласно подадена годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО с вх. № 2900И0001321/30.03.2010 г. дружеството е декларирало данъчна основа за данък по чл. 204, т. 3 от ЗКПО в размер на 0 лв. В хода на ревизията се установява (обстоятелството, което не се отрича от жалбоподателя в производството пред настоящата инстанция, доколкото нови обстоятелства в тази насока не се съдържат и в касационната жалба), че в счетоводството на дружеството са отчетени разходи, свързани с експлоатация на превозни средства в размер на 28536 лв., като в този случай данъчната ставка на данъка върху разходите съгласно чл. 216 от ЗКПО е 10%, дължимият данък в размер на 2853, 60 лв. При съобразяване на обстоятелството на невнасяне на дължимия данък органите по приходите правилно са определили и дължима лихва в размер на 717, 69 лв. на основание чл. 9 от ЗКПО.

С обжалвания ревизионен акт на дружеството е определен данък по чл. 38 от ЗДДФЛ за 2009 г., като от събраните по делото доказателства се установява, че

на основание протоколно решение от общото събрание на съдружниците в дружеството от 29.06.2009 г. част от печалбата за 2008 г. в размер на 300 000 лв. е разпределена като дивидент на М. И. Н. и на П. Ж. Б., а на основание протоколно решение на общото събрание на съдружниците на дружеството от 20.07.2009 г. част от печалбата за 2008 г. в размер на 200 000 лв. е разпределена като дивидент на М. И. Н. и на П. Ж. Б.. Съгласно чл. 38, ал. 1 от ЗДДФЛ с окончателен данък се облагат облагаемите доходи от дивиденти и ликвидационни дялове. Съгласно чл. 38, ал. 2 от ЗКПО окончателният данък за доходите от дивиденти се определя върху brutната сума, определена с решението за разпределяне на дивидент. Съгласно чл. 46, ал. 3 от ЗКПО ставката на данъка е 5 на сто за доходите по чл. 38, ал. 1. Следователно, дължимият данък от дружеството по чл. 38, ал. 1 от ЗКПО е в размер на 25 000 лв., като от същия е внесена сумата в размер на 15000 лв. на 23.12.2010 г. и не е внесена сумата от 10 000 лв. Срокът за внасяне на данъка е определен в чл. 65, ал. 2 от ЗДДФЛ, като предприятието – платец на дохода го удържа и внася до края на месеца, следващ месеца, през който е взето решението за разпределяне на дивидента. Решенията за разпределяне на дивидента са взети съответно на 29.06.2009 г. и на 20.07.2009 г., като в съответствие с това правилно органите по приходите са начислили и лихви за просрочие в размер на 2230, 11 лв. за периода от 01.08.2009 г. – 23.12.2010 г., а за сумата от 10 000 лв. е начислена лихва за просрочие в размер на 2270, 11 лв. за периода от 01.09.2009 г. – 25.04.2012 г.

Доколкото, съгласно § 2 от Допълнителните разпоредби на ДОПК, за неуредените с този кодекс случаи, се прилагат разпоредбите на Административнопроцесуалния кодекс и Гражданския процесуален кодекс, то съдът на основание чл. 168, ал. 1 от АПК е длъжен да провери законосъобразността на административния акт на всички основания по чл. 146, като по отношение на нищожността, съгласно чл. 168, ал. 2 съдът я обявява, дори да липсва искане за това. Съдът намира, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган. Със Заповед № К 1200081/02.05.2012 г., издадена от П. Л. Д. - началник на отдел „Контрол” в дирекция „ГДО” в ТД на НАП е определен компетентният орган по приходите за издаването на ревизионния акт. Началникът на сектор „Ревизии” има правомощието да издава заповеди за определяне на компетентен орган по силата на Заповед № РД-01-6/04.01.2010 г. на директора на ТД на НАП С.. В контекста на изложеното, в случая следва да се има предвид и разпоредбата на [чл. 160 от ДОПК](#), съгласно която съдът при съдебното обжалване на ревизионните актове е задължен да разреши материално-правния спор по същество. Поради това, дори и да констатира процесуални нарушения в хода на ревизионното производство, съдът няма правомощието да отмени ревизионния акт само на това основание, а следва да приложи материалния закон по отношение на установените по делото факти и да определи конкретния размер на данъчните задължения. Заповедта за определяне на компетентния за издаването на

ревизионния акт орган, както и заповедта за възлагането на ревизията са връчени на ревизираното лице, видно от разписките към същите. Решението на решаващия административен орган също така е издадено от компетентен орган. Р. акт съдържа реквизитите по чл. 120, ал. 1, т. 1-8, а именно името и длъжността на органа, който го издава, номера и датата на акта, данните на ревизираното лице, обхвата на ревизията, съдържа мотиви, разпоредителна част, с която се определят задълженията.

С оглед заявената претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение от ответника по спора, в съответствие с чл. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, вр. чл. 7, ал. 1, т. 4 от същата е основателна, като в съответствие с чл. 161, ал. 1, изр. 3 от ДОПК същата следва да бъде уважена в размер на 8644, 81 лв.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 160, ал. 1, предложение последно от ДОПК съдът,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу ревизионен акт №[ЕИК]/28.05.2012 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП „Големи данъкоплатци и осигурители” С., като неоснователна.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Националната агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 8644, 81 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните с връчване на преписи по реда на чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ